

Is de huidige chaos
toeval?

Is de huidige chaos toeval?

Cees de Reus

Schrijver: Cees de Reus

Coverontwerp: Cees de Reus

ISBN: 9789465385600

© Cees de Reus

E-mail: borracho2000@hotmail.com

In de politiek gebeurt niets per ongeluk.

Als het gebeurt, kun je ervan uitgaan dat het gepland was.'

Franklin D. Roosevelt

(Volgens sommigen is het citaat niet van Roosevelt

Lees ook van Cees de Reus

Rond de wereld met een glimlach.

Vierde uitgave, Brave New Books

Italië met een glimlach.

Tweede uitgave, Brave New Books,

Um die Welt mit einem Lächeln,

Duitse uitgave, Delius Klasing Verlag

Een dorp van toen

Eerste uitgave, Brave New Books

De toevallige ontdekking van Paaseiland

Eerste uitgave, Brave New Books

Johnny and Jones, van tieneridool tot nazislachtoffer

Eerste uitgave, Brave New Books

INHOUDSOPGAVE

<i>PROLOOG</i>	9
Klaus Schwab (30.03.1938, Ravensburg)	13
Anthony FAUCI (24.12.1940, New York)	23
Angela Merkel (17.07.1954, Hamburg)	31
Bill Gates (28.10.1955, Seattle)	37
World Economic Forum	43
De Europese Eenwording	53
De Val van de muur	59
Bill & Melinda Gates Foundation	67
De Presidentsman	75
De Mexicaanse Griep	83
Gain of Function	87
De Financiële Crisis	91
Kernenergie in de ban	97
Immigratie en Islam	103
Klimaat en Energie	121
De Griekenland Crisis	131
De nieuwe Religie	139

Event 201	151
Corona	161
Covid.19, de Great Reset	181
Het reddende Vaccin	187
Klaus' groene Kaartenbak	209
De chaos die niet kwam	213
<i>EPILOOG</i>	217

PROLOOG

Met veel moeite had ik een baan bemachtigd bij een regionaal dagblad in de kop van Noord-Holland. Een in het vak vergrijsde hoofdredacteur heette mij op mijn eerste werkdag welkom. Hij zat in een glazen hok achter een bureau vol paperassen en twee overvolle asbakken. Hij bromde, toen ik weifelend binnenstapte:

'Welkom. Een bureau heb je niet, maar dat heb je ook niet nodig. Je moet eropuit. Je begint met de overlijdensgevallen. Dat is het makkelijkste. Je hoeft er geen interviews te houden, want ze zwijgen toch als het graf.'

Hij moest onbedaarlijk lachen om zijn eigen grap en ik knikte begrijpend, terwijl zijn lachen overging in een hoestbui, die hem de adem benam.

'Maar hoe kan ik het vak leren. De dood lijkt me een saai onderwerp.'

'Ah,ha,'

schamperde mijn nieuwe baas en drukte nog na hoestend zijn sigaret uit in één van de volle asbakken.

'Nog groen achter de oren en mijnheer vindt het opgedragen onderwerp een dooie boel. Hij wil waarschijnlijk liever de huwelijken doen. Maar goed, een

gezonde eerzucht kan geen kwaad. Ik geef je nog een andere opdracht. Ik geef je een opdracht om een heikel onderwerp te onderzoeken en daar een verhaal over te schrijven. Ken je een man die Klaus Schwab heet,'

vroeg hij en stak een nieuwe sigaret op die hij tussen zijn bruin gerookte vingers klemde en vervolgens liefdevol naar zijn mond bracht. Hij nam met zijn ogen dicht genoeglijk een flinke trek en blies langzaam de witte rook uit.

'Nooit van gehoord,'

antwoordde ik bedremmeld en naar waarheid.

De redacteur boog zijn hoofd over het bureau naar mij toe met de brandende sigaret in de linker mondhoek en hulde mij in een dichte wolk van sigarettenrook.

'Er doen geruchten de ronde dat Schwab een machtig man aan het worden is, die op de achtergrond vele touwtjes in handen heeft. Bij het grote publiek is hij onbekend, maar hij heeft, hoor je hier en daar, grote invloed op het toekomstige leven van eenvoudige burgers, zoals jij. Hij heeft hechte banden met het bedrijfsleven en bespeelt vele, vele politici om geheime doelen door te zetten. Men fluistert over een nieuwe samenleving die hij wil invoeren. Zoek uit of er een story in zit, en bijt je dan vast. Door een onderwerp grondig te onderzoeken word je een goeie journalist. En kom niet over een paar maanden al met een slap lulverhaal terug.'

Zo begon mijn loopbaan als journalist. Ik wist waar ik naar moest zoeken, een man genaamd Klaus Schwab. Ik had geen flauw idee wat er allemaal op mij af zou komen en wat ik allemaal zou ontdekken tijdens mijn onderzoek. Indertijd was ik net twintig en nu ben ik dik in de tachtig. In de tussentijd heb ik vele ontwikkelingen onderzocht en van alle kanten bekeken. Het onderwerp bleek ingewikkeld en

weerbarstig te zijn, en ik ben dus zeker niet na een paar maanden met mijn verhaal teruggegaan naar mijn rokende redacteur. Sterker nog, hij heeft zijn hele leven moeten wachten op het gevraagde artikel, als hij temminste zijn eerste opdracht aan mij niet al lang was vergeten.

Inmiddels is hij al geruime tijd overleden. Ik heb zijn necrologie mogen schrijven, een postuum eerbetoon aan de man van wie ik geleerd heb een perfecte necrologie te schrijven, en die met de simpele vraag: 'ken jij een man die Klaus Schwab heet', mijn verdere leven heeft bepaald. Dit manuscript is het resultaat.

Na lang wikken en wegen heb ik besloten het manuscript te publiceren, hoewel ik nog steeds niet met zekerheid weet of de huidige chaos in de wereld op toeval berust of niet. Wie weet per slot van rekening wat de waarheid is?

Het verhaal dat ik heb opgetekend berust in ieder geval op feiten, maar of de historische gebeurtenissen, die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hadden, puur toeval geweest zijn of dat er een verband heeft bestaan, is de grote vraag. Zouden al die schijnbaar toevallige gebeurtenissen, die ik beschreven heb en die allemaal op zich tot hetzelfde doel hebben geleid, namelijk naar een complete chaos zowel moreel als financieel, misschien toch met elkaar verband kunnen houden? Zou Klaus Schwab de sturende kracht tussen de coulissen zijn?

*Ik ben als leerling-journalist decennia geleden begonnen met onderzoek naar een man achter de schermen en zag steeds meer dwarsverbanden in de gebeurtenissen, die alle in de richting leken te wijzen van wat Klaus Schwab later in alle openheid en duidelijkheid 'De Great Reset' noemde, als startsein voor een nieuwe samenleving met een wereldregering op basis van het **Stakeholder Capitalism**.*

KLAUS SCHWAB (30.03.1938, RAVENSBURG)

Hij probeerde met een zakdoek het bloed, dat uit zijn neus druppelde, te stelpen en verbeet de tranen, die achter zijn ogen brandden. Met een laatste hortende snik haalde Klaus diep adem en probeerde zijn angst en frustratie van zich af te zetten. De zakdoek zat onder de bloedvlekken, hoe kreeg hij die ooit weer schoon? Beter maar weggooien zodat zijn ouders geen moeilijke vragen konden stellen.

De grote jongens op school hadden hem weer eens als mikpunt gebruikt en getreiterd. Eierkop, eikel, dikzak, huilebalk hadden ze gescholden. Hij kon het beeld van zijn vernedering nog niet uit zijn hoofd zetten. Zijn belagers stonden in een kring om hem heen en hadden hem juichend, schreeuwend en lachend tussen zich in heen en weer geduwd. Hij zag door zijn tranen alleen maar armen en handen, die zich naar hem uitstrekten en grijnzende gezichten. Uit louter angst en woede had hij blind om zich heen geslagen en uitgerekend de grootste jongen van de klas geraakt.

Dat was dom geweest, besepte hij achteraf. Je moet nooit vechten als je niet kunt winnen. Die wijze les had hij binnen enkele minuten geleerd toen hij met een bloedneus op straat lag en zijn kwelgeesten lachend wegreunden. Wacht maar, dacht hij woedend, ik krijg jullie

nog wel. Jullie zijn nu sterker dan ik, maar ik ben oneindig veel slimmer dan jullie allemaal bij elkaar. Er komt een dag, dat zweer ik, waarop ik de baas over jullie zal spelen.

Met moeite krabbelde hij overeind. Een paar jaar geleden, toen hij nog kleiner was dan nu, zouden zijn kwelgeesten het niet in hun hoofd gehaald hebben om hem te pesten. Zijn vader, Eugen Schwab, was namelijk tijdens de oorlog een man van aanzien als directeur van een van de grootste fabrieken in het stadje Ravensburg. Daarnaast had hij als directeur uitstekende verbindingen met de heersers van het Duizendjarige Rijk. Dat wist iedereen in de wijde omgeving. Zijn firma *EscherWyss* leverde belangrijke onderdelen voor de Duitse oorlogsindustrie en was zelfs, zo ging het gerucht, betrokken bij de ontwikkeling van een wonderwapen: een atoombom die in Noorwegen in het diepste geheim door Duitsland ontwikkeld werd. De *Führer*, Adolf Hitler, had het bedrijf wegens haar grote verdiensten voor het Duitse Rijk zelfs met het lovende predicaat *Nationalsozialistischer Musterbetrieb* beloond. Wie aan hem, mijnheer de directeur Eugen Schwab of zijn kinderen, kwam, was in de Nazitijd letterlijk ten dode opgeschreven.

Nu de oorlog voorbij was, zag de wereld er voor de kleine Klaus heel anders uit, en niet alleen vanwege de vele in puin gebombardeerde huizen en gebouwen. Niet lang geleden wilde iedereen graag zijn vriendje zijn en bij hem thuis spelen, maar nu was hij zijn beschermde status kwijt. Het moest te maken hebben, dacht hij, met zijn vader. Papa was wel nog steeds *Herr Direktor*, maar hij werd niet meer door iedereen met onderdanig respect bejegend, een enkeling keek hem zelfs met stille verachting aan. Vandaag was de kleine Klaus weer eens hardhandig met de neus op de feiten gedrukt met een bloedneus als resultaat.

Met heimwee dacht hij terug aan de tijd dat hij zorgeloos naar school kon.

Hij schudde zijn hoofd, fatsoeneerde zijn kleding en probeerde zo gewoon mogelijk te kijken, want hij wist dat zijn strenge vader een hekel aan zwakkelingen had, en dat was hij vandaag geweest. Alhoewel, had hij anders gekund? Hij was helemaal in z'n eentje geweest en niemand had hem geholpen.

Wacht maar tot ik groot ben, pestkoppen, dacht hij weer met kinderlijke overtuiging, Eens ben ik een groot man met machtige vrienden en zal iedereen tegen mij opkijken. Dan komt mijn wraak. Hij rechte zijn rug en zette zijn borst op. Au, dat deed pijn, zijn ribbekast had ook een flinke stomp gehad.

De middelbare school was voor Klaus een 'makkie'. Ook hier bleek dat hij veel intelligenter was dan zijn medescholieren. Enerzijds was hij juist door die slimheid, zoals gewoonlijk, een *Einzelgänger*, maar anderzijds kon hij daardoor de vriendschap van zijn medescholieren kopen door moeilijke schoolopgaven voor hen op te lossen.

Het idee om ooit heel belangrijk te worden, zo belangrijk dat hij de baas was over al zijn vroegere kwelgeesten, liet hem niet los. In feite, zo overwoog hij, waren er niet zoveel mogelijkheden om de baas over een heel land te worden, over zijn vaderland, Duitsland, want daar dacht hij in eerste instantie aan. Je kon een dictator worden die met bruuft geweld de zittende regering ten val bracht, of je kon in een democratie via de legale weg aan de macht komen. In het laatste geval moest je in de partijhiërarchie opklimmen en daarna alle opponenten al dan niet geruisloos, maar wel op 'democratische' wijze, uit de weg ruimen.

Hitler, wist hij inmiddels, had beide mogelijkheden geprobeerd. Eerst had hij een mislukte staatsgreep gepleegd en was in de gevangenis beland waar hij tijd genoeg had om zijn boek *Mein Kampf* te schrijven. Het boek waarin hij zijn ideeën en plannen voor de toekomst van Duitsland uiteenzette. De meeste Duitsers hadden het boek nooit gelezen en als ze het boek al gelezen hadden, dachten ze: hij schrijft dat alles wel, maar zo bedoelt hij het natuurlijk niet. Klaus had het boek wel gelezen en wist dat Hitler wel degelijk alles zo bedoeld had, maar dat was een beoordeling achteraf, besepte hij. Na de gevangenis was Hitler via verkiezingen aan de macht gekomen en had zich stap voor stap met democratische en later niet democratische middelen als gevreesde en bejubelde alleenheerser ontwikkeld, precies zoals hij in *Mein Kampf* geschreven had.

Maar als dictator was Klaus niet in de wieg gelegd, zoveel zelfkennis had hij. Hij moest een andere manier bedenken om macht uit te oefenen. Hij zag zichzelf eerder als de man, die op de achtergrond de touwtjes in handen had en die als poppenspeler iedereen liet doen wat hij wilde. Hij was ervan overtuigd dat die rol op de achtergrond het beste bij hem paste. Hij besloot die gedachte verder uit te werken.

Vader, Eugen Schwab, was een strenge, afstandelijke man die leefde voor zijn werk en 'zijn' fabriek. Hij had weinig tijd voor zijn familie. Bij hoge uitzondering, meestal 's avonds laat, had Klaus wel eens de gelegenheid met zijn vader te praten over onderwerpen, die hem bezighielden. Vanavond was zo'n zeldzame avond.

Vader Eugen klapte het dossier met een diepe zucht dicht en schoof de zwarte map in zijn overvolle tas. Hij stond moeizaam op, zijn knieën begonnen op te spelen. Nog in

gedachten verzonken sloot hij de deur van de studeerkamer achter zich. Langzaam liep hij door de brede gang naar de woonkamer waar hij zich in de ruime leren fauteuil liet zakken. Hij was tevreden met zichzelf en de wereld.

Naast zijn stoel stond een rooktafeltje. Op het mahoniehouten blad pronkten een grote koperen asbak en een lucifersdoosje, dat in een zilveren houder was geklemd. Zijn overige rookgerei, inclusief vier sigaren, lag minutieus geordend naast de asbak. Hij zocht een sigaar uit, knipte met het tangetje voorzichtig de punt af en stak met een ritueel gebaar de grote sigaar op. Ontspannen blies de oude heer Schwab de eerste geurige rookwolk uit.

Klaus was klaar met zijn huiswerk en zag zijn vader in de woonkamer zitten. Hij wist dat vader op zo'n moment gewoonlijk niet gestoord wilde worden en sloop op zijn tenen in de richting van de brede eikenhouten trap, die met een sierlijke boog naar de slaapverdieping leidde. Vandaag liep het anders dan gewoonlijk.

‘Ga zitten, mijn zoon. Wil je ook een glas wijn?’

Klaus was al bij de trap en tilde net zijn voet op voor de eerste trede. Hij stopte onmiddellijk in zijn beweging en draaide zich om. Vader Eugen stond op en pakte twee grote ronde glazen, die op het rijk met houtsnijwerk versierde dressoir stonden. Een bediende had al eerder op de avond een karaf met rode wijn op een zilveren schaalteje naast de wijnglazen gezet. Voorzichtig schonk vader wijn uit de karaf in de glazen. Hij hield een glas tegen het licht en genoot van de donkerrode kleur van de wijn.

Toen ze allebei zaten, zei Klaus aarzelend,

‘Vader, mag ik wat vragen?’

Ineens barstte hij los en vertelde dat hij een belangrijk persoon wilde worden, dat hij een geheel nieuwe samenleving wilde creëren zonder alle fouten, die hij zag in de naoorlogse democratie in Duitsland. Hij wist alleen nog niet precies hoe hij zo'n project zou moeten aanpakken, maar hij had wel een vaag idee.

De oude heer Schwab had geduldig geluisterd terwijl hij onderwijl bedachtzaam rookwolken uitblies in de vorm van grijze zwevende ringen. Met zijn hoofd achterover keek hij hoe de rook opsteeg in de richting van het met sierlijke witte bloemen gestukte plafond. Op weg naar boven loste de rook langzaam in het niets op. Hij was blij verrast dat zijn altijd zo timide zoon zulke grote, enthousiaste ambities had. Hij keek hem aan.

‘Jongen, dat zijn grootse plannen. Maar voor je de wereld gaat veranderen, kun je beter eerst een solide basis voor je verdere leven leggen. Na je middelbare school moet je eerst gaan studeren. Net als ik kun je het beste machinebouw studeren, dat was vroeger al een goed vak en de machinebouw zal ook in de toekomst belangrijk blijven. De wereld heeft machines nodig, steeds meer machines, om producten voor steeds meer mensen te maken en op die manier voor grotere welvaart te zorgen. Kijk maar eens naar mij en wat mijn studie mij uiteindelijk gebracht heeft en nog steeds brengt, ondanks de moeilijke tijden.’

Met een ruime zwaai van zijn arm wees hij naar de luxueuze inrichting van de kamer met de groene, gedrapeerde, fluwelen gordijnen, de leren stoelen en eikenhouten meubels, het originele Perzische tapijt, dat bijna de hele vloer bedekte en de vele schilderijen in gouden lijsten van pastorale landschappen met herders,

die koeien en schapen hoeden aan de grazige oevers van kronkelende beekjes.

‘Dit alles heb ik te danken aan de machinebouw. Zelfs de oorlogsjaren ben ik zonder problemen doorgekomen. Jij kunt als machinebouwer net zo veel bereiken als ik, misschien wel meer, je bent heel slim. Je zou zelfs mijn opvolger in het bedrijf kunnen worden als je je best doet.’

Klaus moest even nadenken.

‘Weet u vader, ik heb veel nagedacht over die tijd met Hitler. Hoe kon de man de macht krijgen om een heel volk te overheersen. Hoe kon het Duitse volk Hitler massaal bejubelen, en hoe konden miljoenen jonge mensen als soldaten juichend de eigen ondergang tegemoet marcheren. Hoe kon dat allemaal gebeuren? Waarom hebt u eigenlijk met de nazi’s samengewerkt,’

voegde hij er plompverloren aan toe. Het klonk als een verwijt besefte hij en dat was het eigenlijk ook. Hij had onmiddellijk spijt dat hij de vraag gesteld had. Er trok een donkere wolk over het gezicht van zijn vader en even leek het alsof vader Eugen kwaad zou worden, maar hij beheerste zich. Hij haalde diep adem, pakte het wijnglas in de hand en nam een klein slokje dat hij lang genietend op de tong hield. Ondertussen probeerde hij zijn gedachten te ordenen. Hoe kon hij zijn zoon, die de oorlogstijd niet bewust had meegemaakt, uitleggen hoe de nazi’s de domheid, de kuddegeest en de angst van het volk bewust hadden gebruikt.

‘Er zijn veel situaties in het leven waar je een keuze moet maken of je iets wel doet of juist niet doet,’

begon hij aarzelend.

‘Als ik in die tijd niet met de heersende macht had samengewerkt zou onze fabriek nu niet meer bestaan en ik

zou zeker geen directeur meer zijn en misschien zou ik zelfs niet meer leven. De keuze was toen voor mij niet zo moeilijk en zo was de situatie voor de meeste landgenoten.

Principes zijn mooi, maar daarnaar handelen is vaak een ander verhaal, zeker als je daardoor tegen de heersende mening ingaat. Als je door jouw persoonlijke keuze, zeg maar door jouw principes, je buiten de gemeenschap plaatst en je daardoor ook nog eens je existentie verliest, moet je wel sterk in je schoenen staan om trouw aan je principes te blijven. Begrijp je? Vergeet ook niet dat de publieke mening door de nazi's systematisch in de gewenste richting gestuurd werd door bewuste propaganda via de media, die de Nazi's volledig onder controle hadden, maar ook door de vrijheid van meningsuiting in te perken. De staat bepaalde wat de juiste mening was en onderdrukte door censuur en vaak met geweld de afwijkende meningen. Als daarnaast een leugen vaak genoeg herhaald wordt, gaat de bevolking een leugen als waarheid zien. Uitzonderingen daargelaten van mensen, die nog steeds beseften dat een leugen een leugen blijft, al herhaal je hem duizend keer.

De Nazi's wisten perfect hoe de bevolking gemanipuleerd moest worden, opdat de massa de gelijkgeschakelde mening had. Het is een bekend psychologisch fenomeen. Iedereen die een mening heeft, die niet in overeenstemming is met de heersende mening, behoort per definitie tot een minderheid en zal vroeg of laat uitgesloten worden van die gemeenschap. Niet alleen door het gezag van de staat maar ook en juist door die gemeenschap zelf. Ergens was het heel geruststellend en vooral veilig als je je toentertijd aansloot bij de heersende mening. Je hoefde niet meer zelf na te denken over consequenties, je stond immers aan de goede kant, de

kant waar iedereen stond. Je burens, je collega's geloofden allemaal hetzelfde als jij. Als zovelen hetzelfde dachten, moest die mening wel de juiste zijn. Zeker als de regering en de media voortdurend die mening bevestigden. En het Duitse volk was en is nu eenmaal, misschien nog meer dan andere volkeren, gezagsgetrouw.'

Na de lange monoloog keek de jonge Schwab zijn vader met een mengeling van bewondering en afschuw aan. Bewondering voor de scherpe analyse die papa zojuist had gegeven en afschuw omdat zijn vader, ja, zelfs zijn vader, het spel meegespeeld had. Papa was bewust een meeloper geweest. Misschien was dat wel erger dan de soldaat, die uit eigen of vermeende overtuiging zingend en als veroveraar de grens overstak voor volk en vaderland.

'Ja, zo ongeveer dacht ik altijd al dat het succes van de nazi's te verklaren was. Daarom denk ik ook dat het weer zou kunnen gebeuren. Op een andere manier misschien, maar wel met dezelfde middelen, alleen misschien subtieler.'

'Daar heb je helemaal gelijk in, Klaus. Ik denk overigens niet op korte termijn. Ik hoop dat de wereld zijn lesje geleerd zal hebben. Maar de mens vergeet snel en jullie generatie zal vroeg of laat zien dat langzaam en sluipend een nieuwe heersende mening als de enig juiste geaccepteerd zal worden en als dat gebeurt zal als eerste de vrijheid van meningsuiting geofferd worden voor het goede doel. Zodra je daar de eerste tekenen van ziet, mijn zoon, weet je hoe laat het is.'

Later in bed moest hij nog lang over het gesprek met zijn vader nadenken. Daar ligt de sleutel, ging het ineens als een bliksemschicht door zijn hoofd. Hij moest alleen een slimmere manier vinden om de mensen te manipuleren. De nazi's hadden met brute propaganda en grof geweld de